

Крылы для творчага палёту

На стварэнне вершаў і паэм Любоў Шашкову з Алматы натхняе як яе этнічная радзіма — Беларусь, так і Казахстан

Іван Ждановіч

Зусім нядаўна ў Казахстане выйшла яе кніга “Два вольныя крылы”. Назву, прызналася, “нашаптлі абедзве радзімы”. З тым дарам землякам і ляцела Любоў з Алматы, дзе ўжо сорок гадоў жыве і працуе, у Мінск. Паэтку, журналістку запрасілі на прэзентацыю кнігі казахскага класіка Мухтара Ауэзава “Шлях Абая” ў новым перакладзе на рускую мову. І ў чарговы раз яна любавалася на Беларусь з вышыні.

Пад час прэзентацыі Алесь

Карлюкевіч, мінскі калега Любоў Шашковай, прыгадаў, што яна спрычынілася да шэрагу творчых праектаў, што ладзяцца ў Беларусі. У прыватнасці, як загадчыца аддзела літаратурна-мастацкай крытыкі часопіса “Простор” яна ўдзельнічала ў міжнародным “круглым stole” “Мастацкая літаратура як шлях адзін да аднаго”, рыхтавала абменныя нумары з часопісам “Нёман”. А паэт, галоўны рэдактар часопіса “Польмя” Мікола Мятліцкі, дзякуючы зямляццы за супрацоўніцтва, сказаў: “Гэта наш чалавек у Казахстане! Яна шмат

робіць для ўмацавання беларуска-казахстанскага сяброўства. Здабывала рускамоўныя падрадкоўнікі, калі я перакладаў вершы Абая. Праца ішла складана, амаль паўтара года, і я, цікавячыся, як слова гучыць у класіка, кансультаваўся з ёй. Кніга “Стэпавы прастор” ужо выйшла. Я перакладаў і вершы самой Любоўі, у яе ёсць такія крапальныя радкі пра нашу краіну, мову, нашых людзей! Лічу, Любоў Канстанцінаўну варта прыняць і ў Саюз пісьменнікаў Беларусі — яна тут нарадзілася, шмат робіць для краіны”.

Любоў Шашкова ў Мінску

Аж засаромелася ад пахвалы паэтэса, сказала: уступленне ў суполку літаратараў-землякоў будзе для яе і гонарам, і здзяйсненнем мары. Яшчэ ў 1997-м, на святкаванні сотых угодкаў Мухтара Ауэзава, яна прыязджала ў Беларусь як журналістка. → **Стар. 2**

Крылы для творчага палёту

(Заканчэнне.

Пачатак на стар. 1)

А калі адкрываўся новы будынак Нацыянальнай бібліятэкі, то сярод кніг — дару Казахстана — быў і зборнік яе вершаў. Любоў Шашкова падзякавала і паслу Казахстана Анатолю Смірнову, які шмат робіць для збліжэння культур. Сама паэтэса працуе дзеля той жа мэты: “Кніга “Два вольныя крылы” — абсалютна казахстанска-беларуская, хоць і напісана па-руску, — гаворыць Любоў Шашкова. — Дзве мае любімыя радзімы падымаюць мяне ў творчасці, дапамагаюць у творчым палёце”.

Пасля прэзентацыі я пацікавіўся, адкуль родавыя карані ў паэтэсы. Нарадзілася яна ў вёсцы Васілёўка, кіламетраў за 30 ад Бабруйска, тагачаснага Парыцкага раёна (цяпер Магілёўшчына) 18 лістапада 1951 года — з юбілеем, Любоў Канстанцінаўна! Сям’я з’ехала ў Расію:

там бацька “завербаваўся” на работу — цягнуў лінію электраперадач з Свядлоўска ў Цюмень. І Любоў расла, вучылася, пачынала працаваць у Свядлоўску, а ў 1971-м разам з мужам пераехала ў Казахстан. “Мне вельмі радасна, што Мікола Мятліцкі перакладае мае вершы на беларускую, родную мне мову, — усміхаецца Любоў Шашкова. — Усе мы родам з дзяцінства, і мне ў Беларусі вельмі камфортна: тут мае карані, вытокі. Сюды вярнуліся, тут дажывалі век бацькі, мой брат цяпер жыве ў Бабруйску. А непадалёку ад горада і наша дача. Так, наша. У мяне ёсць цыкл вершаў пра гэта. Пад дачы ў савецкі час выдзялялі няўдобцы, і тата пні карчаваў, мы меліярацыяй займаліся — талакою “падымалі беларускую цаліну”. Збіраліся там летам усе разам. Лічу, што гэта вельмі важна: не парываць сувязі са сваім народам”.